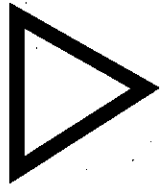

**Stedelijk
Museum**

BUREAU

AMSTERDAM

NO 46

ROZENSTRAAT 59 / 1016 NN AMSTERDAM

TEL 31(0)20 4220471 / FAX 31(0)20 6261730

JENNIFER

BROWN

SHIMNEY

20 JUNI - 22

Jennifer Tee

Down the Chimney

Down the Chimney heeft Jennifer Tee haar tentoonstelling in Bureau Amsterdam genoemd. Een titel die refereert aan een passage, zoals *Through the Looking-Glass*: een doortocht naar een onbekende realiteit. "Een reis door een schemergebied waar de tastbare werkelijkheid overgaat in een imaginaire wereld", aldus Tee. Voorportaal tot het droomachtige environment dat Tee in de grote zaal heeft ingericht, is een plantenjungle. De entree van Bureau Amsterdam is omgevormd tot een claustrofobisch terrarium, de ruimte is vol gezet met planten uit het tuincentrum. Witte TL-buizen lichten de gezichten van de bezoekers spookachtig aan. Verscholen in de wildernis zit een gehurkte menselijke figuur met wit eendekontje en eendemasker wat amchtig achterom te kijken. Een fotografisch portret van de kunstenaar als *sitting duck* - lokaas, of liever aangeschoten wild; het achterwerk van het wezen is immers met een schot hagel doorzeefd. De persoon van de kunstenaar is ook op een andere, vergelijkbaar absurdistische

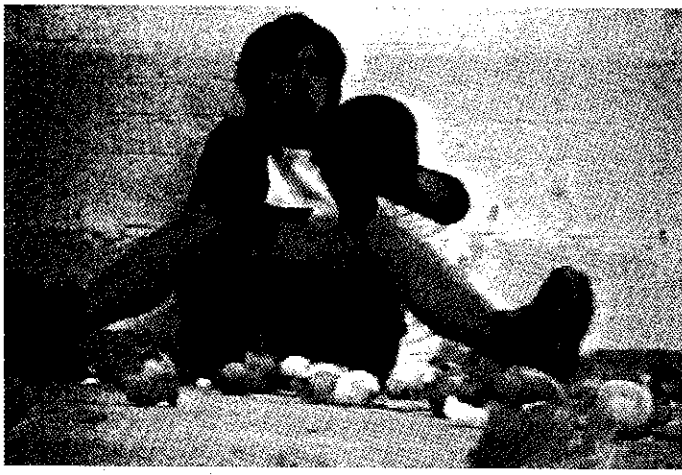
Jennifer Tee

Down the Chimney

Down the Chimney is the title Jennifer Tee has chosen for her exhibition at Bureau Amsterdam. A title which, like *Through the Looking-Glass*, refers to a passage, a transition to an unknown reality. 'A journey through a twilight zone where tangible reality shades into an imaginary world,' according to Tee. The anteroom to the dreamlike environment Tee has installed in the main hall is a jungle. The foyer of Bureau Amsterdam has been transformed into a claustrophobic terrarium, the space crammed with plants from the local garden centre. White fluorescent tubes cast a ghostly light over visitors' faces. Crouched down in the wilderness is a human figure sporting a white duck's tail and duck mask and looking somewhat nervously over its

shoulder. A photographic portrait of the artist as *sitting duck* - a decoy, or rather ruffled game, for the creature's backside is peppered with shot. The artist is present in the foyer in another, similarly absurdist incarnation: as a performer in a video. In this video Tee is seated on the floor of a large room with her back to the wall and a frying pan and a green plastic switchboard near to hand. From the other side of the room a tennis ball cannon is pelting her with onions. An agitated Tee alternates between trying to orchestrate the cannon's attack using the switchboard and fending off the onion onslaught with the frying pan. This bizarre game of onion tennis is at once perversely masochistic, because of the self-directed aggression, and rather comic, owing to the slap-

wijze in de voorruimte aanwezig: als performer in een video. In deze video zit Tee met haar rug tegen de muur van een grote zaal op de grond met een koekenpan en een groen plastic schakelbord. Een zogenaamd ballenkanon vuurt met grote kracht uien op haar af. Met geagiteerde bewegingen probeert zij beurtelings via het schakelbord het kanon aan te sturen en zich met de steelpan tegen het uien-spervuur te verdedigen. Het bizarre partijtje uien-tennis heeft zowel een perverse, masochistische sfeer door de op zichzelf gerichte agressie, als iets komieks vanwege de slapstickachtige bewegingen waarmee de fragiele hoofdrolspeelster op het uienbombardement reageert.

Als de bezoeker door deze beelden en het felle licht enigszins uit zijn evenwicht is gebracht, is het tijd om naar de grote zaal te gaan. Daar wordt hem echter de pas afgesneden door een monumentaal gordijn dat hem naar de achterzijde van de ruimte leidt. Langs deze ongebruikelijke weg de hoofdruimte binnengekomen, ontvouwt zich voor zijn ogen een droomachtig landschap. Een schimmenrijk, waarin zich de contouren van logge pinguïn-achtigen aftekenen die zich in groepjes in de ruimte hebben opgesteld. Stokstijf houden ze

stick gestures with which the slightly built protagonist seeks to defend herself against the vegetable bombardment.

Once visitors have been somewhat unsettled by these images and the bright light, it is time to proceed to the main hall. But the entrance is barred by a huge curtain that steers visitors around the back. Having entered the exhibition space via this somewhat unconventional route, visitors see a dreamlike landscape unfold before their eyes. A ghostly realm where loom groups of ungainly, penguin-like creatures standing stock-still beside the upturned buckets that serve as seats for visitors. A tunnel-like form shoots down from the roof. On randomly placed 'iceberg' panels an image is projected of a figure in a fur coat, its face enigmatically averted from the viewer. At the back of the room, ensconced in a huge bed, a grotesque turtle lies snoring. For a moment the bed beckons invitingly but then attention is diverted again by the hectic video images that flicker over the walls. Three simultaneous video projections show a series of scenes in which costumed figures chase one another, fight fierce stick battles and engage in other strange games. All with that same raw energy and speed so familiar from slapstick films. As such, *Down the Chimney* is a layered and eccentric visual experience - a daylight drop into the land of fantasy, dreams and nightmares.

Tee's installation in Bureau Amsterdam is typical of the *all over* approach with which she has been experimenting since graduating from the Rietveld Academy. Her aim is to create 'a total world that carries the viewer along with it and presents them with the choice: either accept and submit unreservedly or walk away'. It is an approach that accords with the current practice of artists both at home and abroad in whose installations objects, sculptural elements, props,

video, photography and performance-type behaviour interact. The basis for their 'environmental works' lies in everyday, personal experiences and observations. The Swedish critic and Manifesta organizer Maria Lind recently characterized these spatial stagings as *ambient spaces*. Atmospheric spaces that convey the viewer to a place which, though it differs in every respect from reality, often has its basis in details from that reality. As examples Lind mentions the installations of Tobias Rehberger and Dominique Gonzalez-Foerster. Lind: 'They contain a vision of another, liberating condition based on an intensively individual experience, involving as many senses as possible. It is a trip to somewhere else.'

Tee's work, like that of the artists mentioned above, is personal and autobiographical. For example, the three-part video work that is at the heart of *Down the Chimney*, is rooted in the rituals and private mythology of the Tee family: father, mother and two daughters. Tee: 'Family ties are an extraordinary phenomenon. You have an automatic rapport with your family. However different you may be, you are loyal and tolerant about one another's foibles. Even so, you may wonder whether you really know the most important people in your life. To what extent are mutual relations laid down in patterns and rituals and do they ever change?'

To gain insight into the psychological motives and codes that make the Tee family tick, Tee sent her parents and sister a tape recorder with the request to fill a 60-minute tape with the stories they usually keep to themselves. In other words, not the standard fare of family get-togethers but important events, memories and obsessions that for whatever reason (preserving the status quo, for example) are usually suppressed. From these revelations Tee selected the most visually powerful moments and incorpora-

de wacht bij omgekeerde emmers - een soort zitjes waarop de bezoeker kan plaatsnemen. Vanaf het dak schiet een tunnelvorm naar beneden. Op ijsschots-achtige panelen, die losjes in de ruimte staan, wordt het beeld van een in bontjas gehulde figuur geprojecteerd, het gezicht mysterieus van de toeschouwer afgewend. Achter in de zaal, in een gigantisch bed, ligt een groteske schildpad te snurken. Het bed lonkt uitnodigend, maar dan wordt de aandacht al weer opgeëist door de hectische videobeelden die langs de wanden flitsen. Drie videoprojecties tonen tegelijkertijd een reeks scènes waarin verklede personen achter elkaar aan rennen, heftige stokgevechten voeren en in andere vreemde spelletjes zijn verwickeld. Alles met dezelfde rauwe energie en vaart die we van klassieke gooi-en-smijt-films kennen. *Down the Chimney* is zo een gelaagde en excentrieke kijkervaring - een *dropping*, bij klaarlichte dag, in het domein van fantasie, droom en nachtmerrie.

Tee's installatie in Bureau Amsterdam staat model voor de *all over* aanpak waarmee zij sinds haar opleiding aan de Rietveldacademie experimenteert. Zij is er op uit "een totale wereld te creëren die de kijker meevoert en hem voor een

ted them into the script for the videos. Using narrative structures borrowed from violent, East European folk tales and dramatic techniques like exaggeration, Tee, her parents and her sister acted out these scenes in front of the camera. The videos, which contain similar footage slightly differently put together, show a rapid succession of scenes in

which a group of individuals got up in animal suits, fairytale dresses and other fancy costumes, indulge in wild games of musical chairs, stick fights and other activities that are midway between good clean fun and cut-throat competition. Short, poetic shots of a river landscape or a figure gazing at the moon from the roof of a house and are intercut

keuze stelt: volledig accepteren en ondergaan, of weglopen." Deze benadering verbindt zich met de actuele praktijk van collegakunstenaars in binnen- en buitenland in wier installaties, objecten, sculpturale elementen, decorstukken, video, fotografie en performance-achtige handelingen op elkaar inwerken. Basis voor hun 'omgevingswerken' zijn alledaagse, persoonlijke ervaringen en observaties. De Zweedse critica en Manifesta-samenstelster Maria Lind karakteriseerde deze ruimtelijke ensceneringen onlangs als *ambient spaces*. Atmosferische ruimten die de kijker naar een plek voeren die in alles verschilt van de werkelijkheid, maar die vaak wel op grond van gegevens uit die werkelijkheid tot stand zijn gekomen. Als voorbeelden noemt Lind de installaties van Tobias Rehberger en Dominique Gonzalez-Foerster. Lind: "They contain a vision of another, liberating condition based on an intensively individual experience, involving as many senses as possible. It is a trip to somewhere else."¹

Tee's werk is, evenals dat van de hierboven genoemde kunstenaars, persoonlijk en autobiografisch. Zo vindt het driedelige videowerk, dat de kern van *Down the Chimney* vormt, zijn uitgangspunt in de rituelen en privé mythologie van de familie Tee, die gevormd wordt door vader en moeder en twee dochters. Tee: "Een familieband is een uitzonderlijk fenomeen. Met je familie heb je een vanzelfsprekende verstandhouding. Hoe verschillend ook, je bent loyaal en tolerant ten aanzien van elkaars eigenaardigheden. Niettemin kun je je afvragen of je de belangrijkste mensen in je leven daadwerkelijk kent. In welke mate is de onderlinge omgang in patronen en rituelen vastgelegd en wat verandert daar nog aan?"

Om inzicht te krijgen in de psychologische drijfveren en codes die de familie Tee maken tot wat zij is, stuurde Tee een taperecorder aan haar ouders en zusje met de opdracht een bandje van zestig minuten vol te praten met verhalen die zij normaliter voor zichzelf houden. Dus niet het standaardrepertoire dat op familiefeestjes wordt opgedist, maar betekenisvolle gebeurtenissen, herinneringen en obsessies die, om handhaving van de status quo of welke reden ook, onder tafel blijven. Uit deze verhalen selecteerde Tee fragmenten met de sterkst beeldende kwaliteiten en verwerkte deze in het script voor de video's. Aan de hand van narratieve structuren die aan geweldadige, Oosteuropese vertellingen werden ontleend en gebruik makend van speltechnieken als overdrijving, acteerden haar ouders, haar zus en zichzelf deze fragmenten improviserenderwijze voor de camera.

with eerie images from Marcel Camus' cult film, *Black Orpheus* (1959). The rapid montage of the videos is related to Camus' compulsive retelling of the Orpheus myth against the background of the carnival in Rio. The complex visual fabrics of Tee's videos completely transcend the private details from which they are woven; they overwhelm the viewer with their visual richness and the pulsating rhythm of the editing.

Tee's Bureau Amsterdam installation expresses a clear position on art. Her work relates to the immediacy of the 'ambient space' which demands that the artwork should exist as concretely as possible in reality (the physical world) while creating another reality. The public, rather than standing in front of it, finds itself *inside* the artwork and becomes part of

it. In the mingling of different time experiences - the real time of the viewer in the room and the 'reproduced' time of video and photograph - and her dual role as maker and model, Tee's work links up with the traditions of performance and conceptual art. But the absurdist undertone and the artist's strange psychological preoccupations give the work a special meaning of its own. 'The specific gravity of artistic representation' (to quote Ger van Elk) is weighed once again in her work, with energy, directness and humour, and 'placed in the balance', which in Dutch as in English means 'taking a risk'.

Martijn van Nieuwenhuyzen

¹ Maria Lind, 'Spatial Facsimiles and Ambient Spaces', *Parkett*, no.54, 1998/9, p.194.

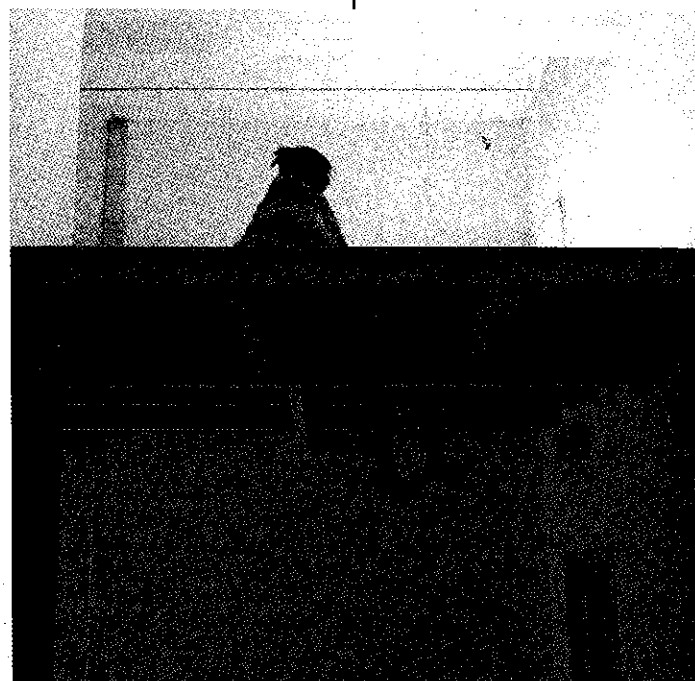

De video's, die vergelijkbaar beeldmateriaal bevatten, maar qua montage enigszins van elkaar verschillen, tonen in een snelle opeenvolging van scènes een groepje individuen, verkleed in dierenpakken, sprookjesjurken en andere fantasiekleiding, dat zich overgeeft aan wilde stoelendansen, stokgevechten en andere activiteiten die het midden houden tussen onschuldig vermaak en snoei-harde competitie. Korte, poëtische fragmenten van een rivierlandschap of een figuur die op het dak van een huis naar de maan zit te staren, worden afgewisseld met spookachtige beelden uit de cult-film *Orfeu Negro* van Marcel Camus (1959). De snelle montage van de video's is gerelateerd aan Camus' stuwende vertelling van de Orpheus mythe die zich afspeelt tegen de achtergrond van het carnaval in Rio. De complexe beeldweefsels van Tee's video's ontstijgen volledig de particuliere gegevens die er aan ten grondslag liggen en overweldigen de toeschouwer door hun visuele rijkdom en door het pulserende ritme van de montage.

Tee neemt met haar installatie in Bureau Amsterdam een duidelijk standpunt in ten opzichte van de kunst. Haar werk verhoudt zich tot de actualiteit van de *ambient space* waaruit de behoefte spreekt het kunstwerk zo concreet mogelijk in de werkelijkheid te laten bestaan. Het publiek bevindt zich niet tegenover, maar *in* het kunstwerk en wordt er zelf deel van. In de vermenging van verschillende tijdservaringen - de actuele tijd van de toeschouwer in de ruimte en de tijd die door video en foto opnieuw 'geproduceerd' wordt - en de dubbelrol die Tee in haar werk als maker en model vervult, knoopt haar werk aan bij de tradities van performance en conceptkunst. Tee's werk krijgt een eigen lading door de absurdistische ondertonen en haar *weirde* psychologische preoccupaties. 'Het soortelijk gewicht van de kunstzinnige verbeelding', om met Ger van Elk te spreken, wordt in haar werk opnieuw, met energie, directheid en humor, gewogen en in de waagschaal gesteld.

Martijn van Nieuwenhuyzen

1 Maria Lind, 'Spatial Facsimiles and Ambient Spaces', *Parkett*, no. 54, 1998/99, p. 194.

Mir Sasne-Choem, stout spirit (hemelkijker), detail zit-performance.

Biografie

Jennifer Tee
1973, Arnhem

Academie voor Beeldende
Kunsten St. Joost, Breda,
1993-1995
Gerrit Rietveld Academie,
Amsterdam, 1995-1998
Sandberg Instituut, Amster-
dam, 1998-1999

Tentoonstellingen

1996 The space between
(us) & Bring in the bacon,
Rietveldpaviljoen, Amster-
dam
1998 Eindexamententoon-
stelling, Gerrit Rietveld Aca-
demie, Amsterdam
1998 Hoogzomer, Hooghuis,
Arnhem
1999 The space between
(us), Streekmuseum de
Grote Sociëteit, Tiel

Nieuwsbrief

U kunt zich abonneren op
de Nieuwsbrief van Bureau
Amsterdam. Als u f. 25,-
overmaakt op girorekening
4500092 t.g.v. Dienst Musea
voor Moderne Kunst te Am-
sterdam onder vermelding
van 'Nieuwsbrief Bureau Am-
sterdam' krijgt u de Nieuws-
brief een jaar lang toege-
stuurd. U ontvangt dan te-
vens de uitnodigingen voor
de openingen.

Colofon

Samenstelling tentoonstel-
ling en tekst: Martijn van
Nieuwenhuyzen
Redactie Nieuwsbrief:
Martijn van Nieuwenhuyzen
en Xander Karskens
Secretariaat: Jan Meijer
Assistente:
Shahnaaz Alladien
Vormgeving:
Mevis & Van Deursen
Druk: Rob Stolk, Amsterdam
Vertaling: Robyn de Jong -
Dalziel

Met dank aan: Gabriël Lester
(editing), Jonas Ohlsson (ca-
mera), Magnus Monfeld (ca-
mera), familie Tee, Pjotr van
Oorschoot, Ivo van Stiphout
(Sandberg Instituut, tech-
niek), Galerie Parel, Frank
Bergsma.
Deze tentoonstelling werd
mede mogelijk gemaakt door
Intratuin Amsterdam.

Stedelijk Museum Bureau
Amsterdam
Rozenstraat 59
1016 NN Amsterdam
tel. 31. (0)20. 4220471
fax. 31. (0)20. 6261730
Stedelijk Museum Bureau
Amsterdam is een activiteit
van het Stedelijk Museum,
mogelijk gemaakt door de
Gemeente Amsterdam

**5 september - 17 oktober
1999, Manon de Boer**